

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΓΙΩΝ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ

Τό είχε ειπεί ο Λιάσκος ο Κορβάς, ο πρώτος του χωριού μπεκρής, και άδονησι δέν έπαυρε χαμιά. Τήν είδε δλοζώντανη τή Χάρι της, τή νύχτα πού κοιμότανε! Ή ίδια ή μελαγχολική Παναγία τού έγκαταλειμμένου μοναστηριού τού 'Αη-Γιάννη-Χλωμή σάν άρρωστη, με τά κατάρματα τά μεγάλα της μάτια και τή γλώσσα της κοινοβόλα στό κεφάλι. Τόν είχε πλησιάσει και τού έδειξε με τά λιανά της δάχτυλα, τά χλωμά και άδύνατα σάν κεριά δεκάρικα:

Σαφνιασμένες ή γρηούλες έβγαϊναν στις αλλές...

— Έκει, στη ρίζα της σνιας, Ήλια, τού είπτε, δέκα τσαπιές θά σκάψετε και θά με βρήςτε... Έχω χρόνια πού περιμένω έκει... Ή ύγρασία τού σάπιου κουφάρου τής σνιας με δσξάζει, κεριά μου ή ρίζες τού κληριού και τά μολέματα και τά μαμουδιά του με προσκινάνε. Χρόνια έχω έκει περιμένοντας τόν άνθρωπο τόν καθαρό γιά τά με βγάλη...

— Και είσαι, Λιάσκο, καθαρός εσύ; τόν ρώτησαν.

— Ο κόσμος κάτι θά ήξερε γιά τά ρωτά.

— Άλλά όταν ο Θεός τό λέει, πούς δύναται νά εισέλθη εις τās βουλάς τού Παντοδύνμου!

Τούς ήσύχασε έξ άλλου κ' ο Παπαφάνης, τού χωριού ο έφημέριος, και

«πρωτοσυμβούλατορας»: — Άνεξηρεύνητοι αί βουλαί τού Ύψιστου και θαυμαστά τά έργα του! τούς είπτε.

Κ' έτσι, άρου ή Παναγία έδιάλεξε τόν Λιάσκο γιά νά τή βγάλη από κεί, μεγάλο και θαυμαστό τό θέλημα της!

Ή παλιά σνιαά τού χωριού, ένας κορμός άσπρος σάν φολιδοτό μεγάλο φειδιού κορμί, έγευρε στραβολαμισμένη, γεμάτη κόμπους και ζευζικίες, μισέσηρη και ξεσπριμένη, με κάτι κλαδιά γιμνά σάν λεθαμένων κόκκαλα, πού τά ξέπλυνε ή βροχή και τά ξέρανε ο άέρας, έγευρε στου παλμού σπιτιού τού Φωτομάρα τά στοιχειωμένα χαλάσματα.

Τών Τούρκων κατοικία ήταν τό σπίτι μιά φορά, μαθρος τών φαγιδάων τάφος και καταραμένη ανάμνησι σήμερα. Κανένας από τό χωριό δέν τολμούσε νά πατήση έκει μέσα στών φαντασμάτων αυτό τό άνάτορο και τών τρελλών τό άποκούμπι. Έκει λοιπόν στη ρίζα τής σνιας τής γέρινης και τής ξεροής κρυόταν ή Παναγία...

Τήν άλλη μέρα πού ο ήλιος ζέστανε τή φύσι κ' ανάθραζε τούς χιμούς κ' ελάμπρινε τήν πλάσι, τό χωριό γονατισμένο προσκυνούσε τό άγιο εικόνα πού τό τσάπι τού Παπαφάνη έβγαλε.

Ήταν παλιά εικόνα και μελαχροινή, σάν κατινισμένη. Μιά Παναγία μόλις διακρινότανε με τό γυρισμένο της κεφάλι άπάνω στό σώμα τού παιδιού της.

— Όλοι πέσανε σαστισμένοι και προσκυνούσαν. Μεγάλο τό θαύμα γιά τό χωριό και έξαιρετική τής Θεομητορας ή εύνοια!

Ή πομπή έκίνησε. Κεκαρωτά ο Λιάσκος τήν πήγαγε στην εκκλησία, πρώτος-πρώτος από τό τρομαγμένο πλήθος πού σάν μελίσι βούϊζε.

— Κύριε έλέησον! Κύριε έλέησον! Κύνύριε έλέησσσον!...

Σαφνιασμένες ή γρηούλες έβγαϊναν στις αλλές κρατώντας κεραιάδια με λιβάνι και άναμμένα κεριά. Παρθένης προσκυνούσαν στους δρόμους...

— Θάμμα έκανε! Μεγάλη ή χάρι της! Θάμμα!...

— Θά καθαρίση τό χωριό ή Μεγαλόχαρη!...

Τήν άλλη μέρα στην εκκλησία βροχή τά ταξίματα τής Παναγίας και τού Λιάσκου τό χαρτζιλίκι!

Άρκετές ήμέρες ή ταβέρονες τού χωριού βούϊζαν από τόν αντίτυπο τού μεγάλου τής εικόνας θαύματος. Ο Λιάσκος, γεμάτος χρίματα, βύζαινε κρασί, σάν τό ρουμλίνο κόκκινο, από τό βράδυ ως τό πρωί και άπό τό πρωί ως τό βράδυ...

Πέρασε καιρός, τό θαύμα άρχι...

Τό βεβαίωσε και ή κυρά Μαρίνα.

σε νά λησμονείται, όταν άλλος μπεκρής, ο Μπάης ο Χαράλαμτος, ο νεφευτήσε νέον άγιο θαμμένο: τόν Άγιο Πολύκαρπο πού προστατεύει τά άπορικά και εύλογά τ' άμπελία.

Τό χωριό δλο, από φτωχούς κτηματίες άποτελούμενο, συνεταράχθη πάλι. Ο παπς Ξαναφόρεσε τά πετραχίλια του. Και ή γυναικούλες άνατρίχασαν από ρίγος ιερό.

Και τή φορά αυτή ή ταβέρονες βούϊζαν από τού Μπάη τού Χαράλαμτος τά βαδειά άνατολίτικα τραγούδια:

— Ως πότε άχ, ως πότε βάχ, ως πότε κασαβέτι, ως πότε θά με τυραννεί τό ιδικό σου ντέρι...

Δέν έπέρασε ένας μήνας και νέος άγιος, έπειδή στενοχωρήθηκε στό έγκατα τής γής άτου κρυόταν, άποφάσισε νά φανερωθή και παρουσιάστηκε στών Σμολέντζο.

Μόλις ήσύχασε τό σούσουρο αυτό, ο Λιάσκος άνειρεύτηκε και τέταρτον άγιο. Ήταν καιρός νάρθη κ' αυτός, γιατί ή συγκομιδή τής Παναγίας είχε στραγγισθεί μέχρι πεντάρας στό ταβερνεϊά.

Ή εύφορία διως αυτή τών άγιων άρχισε νά ενοχλή πειά τό χωριό. Σχόλια και συζητήσεις έγίνοντο παντού. Έπιρρίσεις και κατακρίσεις άντηγλάσσοντο, όργα και εκδικήσεις διεβλόποντο, όγκαν και πέμπτος άγιος άνεφάνη. Ή μάλλον άγιοι, γιατί δώδεκα Άπόστολοι ζητούσαν νά φητρώσουν με μιάς από ένα χωράφι, πού είχε νά σπαρη άπό τού Τούρκου τόν καιρός, καθώς έλεγε ο και πάλιν έντυπιασθείς θεοφρόδελτος Μπάης ο Χαράλαμτος.

Τρομαγμένο τό χωριό μπρος στην ούρανια αυτή μετανάστευσι, έτρεξε στου Τάλια τό χωράφι, όπου οι Άγιοι Άπόστολοι έπρόκειτο νά βγούν.

Σύφροντας τά στραβά και τά καταρικνισμένα πόδια της, ακολουθούσε τό άλλο πλήθος και ή Ποστόλαϊνα ή Παρφερίνα, πανέριμη και πάμπτωχη χήρα πού ζούσε ζητιανεύοντας άπ' τό χωριό. Έρείσιο αυτή μέσα σ' ένα σαβαλασμένο σπατάκι, άλλο έρείπιο κ' αυτό, γυμνό και έρημο, πού πάντα τό άφινε άνοιχτό:

— Ο φτωχός κ' ο έρημος, κλέφτη δέν φοβάται!...

Έπληγε λοιπόν κ' αυτή νά προσκυνήση τή χάρι τους και συντρομημένη έζήτησε ν' άσπασθή τήν εικόνα πού τρέμοντας κρατούσανε οι χωρικοί:

— Ωχού, Χριστιανοί! Οι Άγιοι μου Άπόστολοι! Τό κόνισμα πού πέφτει μου κλέψανε άπ' τό φτωχικό μου!... φώναξε ή Ποστόλαϊνα μόλις αντίκρυσε τό κόνισμα.

Τό πλήθος συνεταράχθη:

— Τήν τρελλή! τήν παληόγρη! Γρουσουζιά θά κάνη!...

Άλλά ή Ράφταινα, τής γειτονιάς ή μοναδική, και ή κυρά Μαρίνα ή γειτόνισσα, τό έβεβαίωσαν. Τό θυμήθηκαν κ' οι άλλοι πώς ή Παναγία πού βρέθηκε πέρι, μεγάλη είχε ομοιότητα με τό εικόνα πού έρημοκκλησιού τού Άγιου Σατήρα, πού μυστηριωδώς έχάθρε κ' αυτό.

— Ω, τής άνομίας τών άνόμων και τών άσεβών! έφώναξε ο παπς και ζήτησε τούς μπεκρήςδες.

— Όλο τό χωριό ρίχτηκε έξαλλο νά βρη τούς άπατεώνας πού είχαν γίνει ξαφνικά άφαντοι... Άνοιξε ή γή και τούς κατάπτε.

— Όποιος θέλει νά πη κρασί, νά ιδρώση σπένροντας σιτάρι κ' όχι άγιες εικόνες!... φώναζαν οι χωρικοί καταθυμωμένοι.

Άλλά οι μπεκρήςδες πουθενά δέν βρέθηκαν.

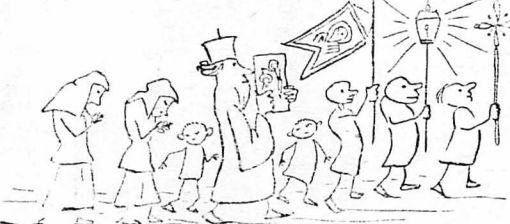
Άπό τότε στό χωριό ούτε θγιοι, άλλ' ούτε και διαβόλοι Ξαναβήγαν. Ο Λιάσκος, ο Μπάης, ο Βολός και ο Σμολέντζος και τών λοιπών μπεκρήςδων ο χορός στό χωριό, δέν Ξαναφάνηκαν.

Κ' έτσι οι άγιοι τό έκαναν τό θαύμα τους. Καθάρισαν τό χωριό...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Ωχού, Χριστιανοί!... Τό κόνισμα πού μου κλέψαν!...

— Κυνύριε Έλέησσσον...

Τό βεβαίωσε και ή κυρά Μαρίνα.

Ή Ράφταινα, τής γειτονιάς ή γλώσσα ή μοναδική.